

32003D0170

12.3.2003

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

L 67/27

DECIZIA 2003/170/JAI A CONSILIULUI
din 27 februarie 2003
privind folosirea comună a ofițerilor de legătură detașați de autoritățile de aplicare a legii din statele membre

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 30 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), articolul 30 alineatul (2) litera (c) și articolul 34 alineatul (2) litera (c),

având în vedere inițiativa Regatului Danemarcei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) La reuniunea sa din 3 decembrie 1998, Consiliul Justiție și Afaceri Interne adoptă Planul de acțiune al Consiliului și al Comisiei referitor la modalitățile optime de punere în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție ⁽³⁾ care la punctul (48) prevede că, în termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a tratatului, trebuie adoptate măsuri pentru promovarea cooperării și a inițiativelor comune în domeniul formării, al schimburilor de ofițeri de legătură, al detașării, al folosirii echipamentelor și al cercetării criminalistice.
- (2) La reuniunea sa de la Viena, din 11 și 12 decembrie 1998, Consiliul European, la punctul (83) al concluziilor, a aprobat planul de acțiune al Consiliului și al Comisiei referitor la modalitățile optime de punere în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție și, la alineatul (89) al aceluiași concluzii, a solicitat o consolidare a acțiunii împotriva criminalității organizate, bazată pe noile posibilități oferite de tratat.
- (3) La reuniunea sa de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, Consiliul European a invitat Consiliul și Comisia ca, în strânsă cooperare cu Parlamentul European, să promoveze punerea în aplicare integrală și imediată a Tratatului de la Amsterdam, pe baza Planului de acțiune adoptat la 3 decembrie 1998 de Consiliul Justiție și Afaceri Interne și aprobat de Consiliul European la reuniunea sa de la Viena din 11 și 12 decembrie 1998, precum și a orientărilor politice și obiectivelor concrete de aprofundare a cooperării polițienești, în scopul luptei împotriva criminalității transfrontaliere stabilite la reuniunea de la Tampere.

- (4) La reuniunea sa de la Helsinki, din 10 și 11 decembrie 1999, Consiliul European a cerut Uniunii Europene să își intensifice eforturile la nivel internațional, prin consolidarea cooperării cu țările terțe pentru reducerea cererii și ofertei de substanțe stupefiante, precum și ale justiției și afacerilor interne. De asemenea, Consiliul European a atras atenția că sunt necesare eforturile combinate ale tuturor autorităților interesate, un rol deosebit revenind Europol-ului.
- (5) La reuniunea sa de la Laeken, din 14 și 15 decembrie 2001, Consiliul European a reafirmat, la punctul (37) al concluziilor sale, orientările și obiectivele definite la Tampere. Consiliul European a atras, de asemenea, atenția asupra faptului că sunt necesare noi impulsuri și orientări pentru a recupera întârzierile înregistrate în anumite domenii.
- (6) La 14 octombrie 1996, Consiliul adoptă Acțiunea comună 96/602/JAI de definire a unui cadru comun de orientare pentru inițiativele statelor membre cu privire la ofițerii de legătură ⁽⁴⁾.
- (7) Având în vedere experiența dobândită în cadrul punerii în aplicare a acțiunii comune și ținând cont de dispozițiile Tratatului de la Amsterdam privind lupta împotriva criminalității transfrontaliere, este necesar să se consolideze și să se dezvolte cooperarea între statele membre cu privire la sarcinile atribuite ofițerilor de legătură și la trimiterea lor în țări terțe și la organizații internaționale.
- (8) După caz, Europol stabilește și întreține relații de cooperare cu țări terțe și organizații internaționale, pentru a îndeplini sarcinile definite în Convenția Europol ⁽⁵⁾.
- (9) Europol a stabilit și va continua să stabilească și să întrețină relații de cooperare cu un mare număr de țări terțe și de organizații internaționale.
- (10) Trebuie să se acorde Europol-ului sprijinul și mijloacele necesare pentru a-și îndeplini în mod eficient rolul de punct central în cooperarea polițienească europeană. Consiliul European a subliniat că Europol joacă un rol fundamental în cooperarea dintre autoritățile statelor membre pentru cercetarea criminalității transfrontaliere, sprijinind prevenirea, analiza și cercetarea criminalității la nivelul Uniunii Europene.

⁽¹⁾ JO C 176, 24.7.2002, p. 8.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 20 noiembrie 2002 (nepublicat în Jurnalul Oficial până la această dată).

⁽³⁾ JO C 19, 23.1.1999, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 268, 19.10.1996, p. 2.

⁽⁵⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 2.

- (11) Este necesar să i se dea Europol-ului posibilitatea de a folosi, într-o anumită măsură, ofițerii de legătură trimiși de statele membre în țări terțe, pentru a consolida funcția acestuia de sprijinire operațională a autorităților polițienești naționale.
- (12) Statele membre recunosc că există deja o cooperare extinsă între ofițerii de legătură trimiși de statele membre, în funcție de nevoile lor naționale, în țări terțe și la organizații internaționale. Cu toate acestea, este necesar să fie consolidate anumite aspecte ale cooperării între ofițerii de legătură, în scopul unei utilizări cât mai bune a resurselor statelor membre.
- (13) Este necesar să se consolideze cooperarea dintre statele membre în acest domeniu pentru a facilita schimbul de informații, în vederea combaterii formelor grave ale infracționalității transfrontaliere.
- (14) Statele membre acordă o importanță deosebită cooperării pentru combaterea infracționalității transfrontaliere, deoarece consideră că consolidarea cooperării prin schimbul de informații ar permite autorităților naționale să combată infracționalitatea cu mai multă eficiență. Statele membre consideră că Europol ar trebui să aibă, în această privință, un rol central.
- (15) Prezenta decizie are ca obiectiv reglementarea unui număr de chestiuni referitoare la combaterea formelor grave de infracționalitate transfrontalieră.
- (16) Ar trebui să se dezvolte mai mult dispozițiile Convenției privind aplicarea Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ⁽¹⁾ (denumită în continuare „Convenția privind aplicarea Acordului Schengen”) cu privire la utilizarea comună a ofițerilor de legătură, pentru a consolida cooperarea dintre statele membre în combaterea infracționalității transfrontaliere.
- (17) Cu privire la Islanda și Norvegia, prezenta decizie, cu excepția articolului 8, constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene, Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen ⁽²⁾ care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 litera H din Decizia 1999/437/CE a Consiliului privind anumite modalități de aplicare a respectivului acord ⁽³⁾.
- (18) Regatul Unit participă la prezenta decizie, în conformitate cu articolul 5 din Protocolul de integrare a acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, și în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind cererea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁴⁾.
- (19) Irlanda participă la prezenta decizie, în conformitate cu articolul 5 din Protocolul de integrare a acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene și în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind cererea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen ⁽⁵⁾.
- (20) În consecință, Acțiunea comună 96/602/JAI și dispoziția articolului 47 alineatul (4) din Convenția privind aplicarea Acordului Schengen ar trebui să fie abrogate,

DECIDE:

Articolul 1

Definiție

(1) În sensul prezentei decizii, prin „ofițer de legătură” se înțelege un reprezentant al unui stat membru care este trimis de o autoritate de aplicare a legii într-una sau mai multe țări terțe sau organizații internaționale pentru a stabili și menține contacte cu autoritățile acelei sau acelor țări sau organizații, în scopul de a contribui la prevenirea sau la cercetarea faptelor penale.

(2) Prezenta decizie nu aduce atingere funcțiilor exercitate de ofițerii de legătură în cadrul atribuțiilor lor, și se aplică în conformitate cu dreptul intern, cu necesitățile naționale și cu acordurile mai favorabile încheiate eventual cu țara gazdă sau cu organizația internațională.

Articolul 2

Funcțiile ofițerilor de legătură

(1) Fiecare stat membru urmărește ca ofițerii săi de legătură să stabilească și să mențină contacte directe cu autoritățile competente ale statului gazdă sau ale organizației internaționale, în vederea facilitării și accelerării colectării și schimbului de informații.

⁽¹⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

⁽²⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽³⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

⁽⁴⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽⁵⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

(2) De asemenea, ofițerii de legătură ai fiecărui stat membru contribuie la colectarea și schimbul de informații care pot fi folosite în combaterea formelor grave de infracționalitate transfrontalieră, inclusiv a informațiilor care permit o mai bună cunoaștere a sistemelor juridice și a metodelor operaționale aplicabile în țările sau organizațiile internaționale respective.

(3) Ofițerii de legătură își îndeplinesc sarcinile în cadrul atribuțiilor lor și cu respectarea dispozițiilor care figurează în dreptul intern al statelor lor și în acordurile încheiate eventual cu statele gazdă sau cu organizațiile internaționale, inclusiv cele privind protecția datelor cu caracter personal.

Articolul 3

Notificarea trimiterii de ofițeri de legătură

(1) Statele membre se informează reciproc în legătură cu intențiile privind detașarea de ofițeri de legătură în țări terțe și la organizații internaționale și informează în fiecare an Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene (denumit în continuare „Secretariatul General”) despre trimiterea unor ofițeri de legătură, precizând în special competențele acestor ofițeri și eventualele acorduri de cooperare încheiate între statele membre pe tema trimiterii de ofițeri de legătură.

(2) Secretariatul General întocmește anual o situație a trimiterilor de ofițeri de legătură de către statele membre și, în special, a competențelor acestor ofițeri și a eventualelor acorduri de cooperare încheiate între statele membre pe tema trimiterii de ofițeri de legătură; această situație este adresată statelor membre și Europolului.

Articolul 4

Rețele de ofițeri de legătură în țările terțe

(1) Statele membre se asigură că ofițerii lor de legătură care sunt trimiși în aceeași țară terță sau la aceeași organizație internațională se reunesc periodic sau de fiecare dată când este necesar pentru schimbul de informații utile. Statul membru care deține președinția Consiliului Uniunii Europene urmărește ca ofițerii săi de legătură să aibă inițiativa acestor reuniuni. În cazul în care statul membru care deține președinția nu este reprezentat în țara terță sau în organizația internațională respectivă, reprezentantul statului membru care deține președinția următoare sau pe cea care va urma acesteia din urmă ia inițiativa reuniunii. După caz, Comisia și Europol sunt invitate la aceste reuniuni.

(2) Statele membre se asigură că ofițerii lor de legătură care sunt trimiși în aceeași țară terță sau la aceeași organizație internațională se ajută reciproc în contactele pe care le au cu țara gazdă. Atunci când este cazul, statele membre pot conveni ca ofițerii lor de legătură să își repartizeze sarcinile pe care le au de îndeplinit.

(3) Statele membre pot conveni, la nivel bilateral sau multilateral, ca ofițerii de legătură care sunt trimiși de unul dintre ele într-o țară terță sau la o organizație internațională să vegheze și la interesele unuia sau mai multor alte state membre.

Articolul 5

Cooperarea între statele membre în ceea ce privește schimbul de informații prin intermediul ofițerilor de legătură din țările terțe

(1) Statele membre se asigură că, respectând dreptul intern și instrumentele internaționale pertinente, precum și dispozițiile aplicabile în materie de protecție a datelor personale, ofițerii lor de legătură trimiși într-o țară terță sau la o organizație internațională comunică autorităților naționale de care depind informații privind amenințările infracționale grave îndreptate împotriva altor state membre care nu sunt reprezentate de proprii lor ofițeri de legătură în țara terță sau la organizația internațională respectivă. În conformitate cu dreptul intern și în funcție de gravitatea amenințării, autoritățile naționale evaluează dacă este sau nu oportun să informeze statele membre interesate.

(2) Ofițerii de legătură ai statelor membre trimiși într-o țară terță sau la o organizație internațională pot, cu respectarea dreptului intern și a instrumentelor internaționale pertinente, precum și a dispozițiilor aplicabile în materie de protecție a datelor personale, să comunice informații privind amenințările infracționale grave îndreptate împotriva unui alt stat membru, direct ofițerilor de legătură ai acestui stat membru, atunci când acesta din urmă este reprezentat în țara terță sau în organizația internațională respectivă.

(3) Un stat membru care nu dispune de un ofițer de legătură într-o țară terță sau la o organizație internațională se poate adresa, cu respectarea dreptului intern și a instrumentelor internaționale pertinente, unui alt stat membru care dispune de un ofițer de legătură în această țară terță sau la această organizație internațională, în scopul de a schimba informații pertinente.

(4) Statele membre examinează oricare cerere prevăzută la alineatul (3), cu respectarea dreptului intern și a instrumentelor internaționale pertinente și indică în cel mai scurt timp posibil dacă cererea poate fi satisfăcută.

(5) Statele membre pot fi de acord ca ofițerii de legătură la post într-o țară terță sau la o organizație internațională să schimbe informații direct cu autoritățile altor state membre, cu respectarea dispozițiilor aplicabile în materie de protecție a datelor personale.

(6) Exercițarea sarcinilor descrise la alineatele (1) și (2) nu trebuie să-i împiedice pe ofițerii de legătură să își îndeplinească misiunea inițială.

Articolul 6

Seminarii comune pentru ofițerii de legătură

(1) Pentru a consolida cooperarea dintre ofițerii de legătură dintr-una sau mai multe țări terțe sau organizații internaționale, statele membre pot, atunci când există o nevoie specifică de a obține cunoștințe despre aceste țări sau organizații, sau să intervină în aceste țări sau organizații, să organizeze seminarii comune cu privire la evoluția infracționalității și la mijloacele cele mai eficiente de luptă împotriva infracționalității transfrontaliere, ținând cont în mod corespunzător de *acquis*-ul comunitar. Comisia și Europol sunt invitate să participe la aceste seminarii.

(2) Participarea la seminariile prevăzute la alineatul (1) nu trebuie să-i împiedice pe ofițerii de legătură să își îndeplinească de misiunea inițială.

Articolul 7

Autoritățile naționale competente

(1) Statele membre desemnează puncte de contact în cadrul autorităților lor competente, pentru a facilita exercitarea sarcinilor prevăzute în prezenta decizie, și se asigură că punctele de contact naționale sunt în măsură să își îndeplinească eficient și rapid de misiunea.

(2) Statele membre notifică în scris Secretariatului General punctele lor de contact din cadrul autorităților lor competente, precum și orice modificare ulterioară, în conformitate cu prezenta decizie. Secretariatul General publică informațiile în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(3) Prezenta decizie este aplicabilă fără a aduce atingere dispozițiilor de drept intern existente, în special în ceea ce privește repartizarea competențelor între diferitele autorități și diferitele servicii ale statelor membre interesate.

Articolul 8

Europol

(1) Statele membre facilitează, în conformitate cu dreptul intern și cu Convenția Europol, prelucrarea cererilor prezentate de Europol pentru a obține informații din partea ofițerilor de legătură ai statelor membre la post în țările terțe sau organizațiile internaționale în care Europol nu este reprezentat. Europol își adresează cererile unităților naționale ale statelor membre care determină, în conformitate cu dreptul intern și cu Convenția

Europol, dacă pot să rezolve favorabil aceste cereri. Comunicarea către Europol a unor informații deținute de ofițerii de legătură la post într-o țară terță sau la o organizație internațională se face în conformitate cu dreptul intern și cu Convenția Europol.

(2) Atunci când definesc sarcinile ofițerilor lor de legătură, statele membre țin cont în mod corespunzător, după caz, de funcțiile care îi incumbă Europol-ului, în conformitate cu Convenția Europol.

Articolul 9

Aplicarea în Gibraltar

Prezenta decizie se aplică în Gibraltar.

Articolul 10

Evaluare

Consiliul evaluează punerea în aplicare a prezentei decizii în termen de doi ani de la data adoptării sale.

Articolul 11

Abrogare

(1) Prin prezenta se abrogă Acțiunea comună 96/602/JAI.

(2) Prin prezenta se abrogă dispozițiile articolului 47 alineatul (4) din Convenția privind aplicarea Acordului Schengen.

Articolul 12

Intrare în vigoare

Prezenta decizie intră în vigoare în a paisprezecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 27 februarie 2003.

Pentru Consiliu

Președintele

M. CHRISOCHOÏDIS